

■ STILLE ARMOEDE ALFREDO (86) EN JANINE (84) PROBEREN MET HUN AOW'TJE ELKE MAAND DE EINDJES AAN ELKAAR TE KNOPEN

Wat als Nederlanders zelf een troonrede houden en vanuit hun eigen ervaringen vertellen over hun problemen met koopkracht, stikstof of asiel? In het drieluik 'Mijn troonrede' richten Nederlanders in aanloop naar Prinsjesdag het woord tot het kabinet. „Ik vind het prima om niet meer te eten of van een banaan per dag te leven.” Deel 1: koopkracht.

door **Martin Visser**

Alfredo en Janine Mion, samen met hun buurvrouw Ines (l.): „Al pratende kreeg ik steeds meer inzicht in hun krappe financiën.”
FOTO MATTY VAN WIJNBERGEN

'Huilen heeft geen zin'

„Ik vind het verschrikkelijk”, zegt Janine Mion (84). Tot dan toe praatte ze vrij luchtig over de manier waarop zij en haar man Alfredo (86) de eindjes aan elkaar proberen te knopen. „Huilen heeft toch geen zin?”, zegt ze, met een heerlijke Rotterdamse tongval. Maar bij doorvragen gaat het toch schuren. „Ik heb geen geld voor cadeautjes voor mijn kleinkinderen en achterkleinkinderen.” Dat vindt mevrouw Mion heel erg. „Ik ga maar niet naar die verjaardagen.”

Eigen zaak

Alfredo en Janine Mion willen heel graag hun verhaal doen. Over hoe moeilijk het is om rond te komen van alleen AOW. Ze wonen in een fijne flat in Amsterdam Nieuw-West, twintig jaar geleden komen wonen, in de buurt van hun dochters. „We hebben ons hele leven een eigen zaak gehad in tegels, marmer en sanitair in Vlaardingen”, vertelt meneer Mion. „In de jaren negentig werd dat steeds moeilijker, economisch ging het niet goed.” De zaak werd niet hun pensioen. „We hebben steeds iedereen doorbetaald”, vertelt zijn vrouw. „Uiteindelijk ging al ons geld erin. We konden de zaak niet verkopen, maar moesten ermee stoppen.” Geen pensioen, louter AOW. En dat is bepaald geen vetpot.

Gevraagd naar de hoge

kosten van het dagelijkse leven beginnen ze niet in eerste instantie over de energienota. Nee, de sluipmoordenaar van hun huishoudportemonnee is in eerste instantie de huur. „Twintig jaar geleden betaalden we nog 500 euro”, vertelt mevrouw. „Inmiddels is dat 1100 euro. En je denkt toch niet dat de AOW net zo hard is meegestegen?” Jaar na jaar werd de bestedingsruimte krapper.

Hun lieve buurvrouw Ines, die een thuiszorgorganisatie heeft opgezet en zich toelegt op zorg en hulp voor ouderen, kwam er gaandeweg achter hoe de vlag erbij hangt achter de voordeur van haar burelen. „Ik bracht ze weleens naar het ziekenhuis, meneer en mevrouw kregen allebei gezondheidsproblemen. En gaandeweg, al pratende, kreeg ik steeds meer inzicht”, vertelt ze. „We hebben op een gegeven moment alle financiën op een rij gezet en daaruit bleek dat meneer en mevrouw 100 euro te besteden hebben elke maand. Aan de dagelijkse boodschappen.”

Voor dat geld kun je niet veel doen. Lunchen? „Nee, we lunchen niet met brood en kaas”, zegt Janine. „Iedere middag eten we een beertje instantsoep.” Koffie

MIJN TROONREDE

of iets extra's zit er niet in. Een stukje vlees bij het avondmaal ook niet. „Op den duur went het hoor, om heel weinig te eten.” Toch houden ze de moed erin. Met pretogen legt Alfredo uit hoe hij te werk gaat: „Je moet gewoon creatief zijn. We kijken in de supermarkt wat er in de aanbieding is. En we vergelijken producten en pakken dan de goedkoopste.”

'Elke dag eten we een beker instantsoep'

Toen heb ik stampot andijvie gemaakt, met spekjes. Hartstikke lekker”, glundert hij.

Zo klinkt het als een sport om iedere maand rond te komen. En toch willen ze hun verhaal graag kwijt in de krant, want ze hadden zich hun oude dag anders voorgesteld. „Het is stille armoede”, zegt Janine ineens scherp. „Ik weet zeker dat er

nog veel meer mensen zijn zoals wij.” Dat het kabinet de AOW gaat verhogen, gelooft ze niet. „Ik geloof niks meer van de politiek.”

'Bescheiden'

Dolblij waren ze met de energietoeslag van 800 euro. „Buurvrouw Ines heeft ons geholpen om die aan te vragen”, zegt Alfredo. „Wij hebben er zo'n mazzel mee dat zij ons helpt”, reageert zijn vrouw. Ines: „Meneer en mevrouw zijn zo bescheiden, ze klagen nooit.” Janine lacht haar buurvrouw toe: „Ach, lief hè?” Maar Ines vindt dit wel schrijnend. „Toen ik erachter kwam met hoe weinig geld zij moeten rondkomen schrok ik wel. Dit gebeurt er achter deze voordeur, maar wat speelt zich in al die andere flats af? Mevrouw Mion zei laatst: nu we zo weinig overhouden aan het eind van de maand, vind ik het prima om niet meer te eten of van een banaan per dag te leven. Dat kan toch niet de bedoeling zijn? Ik vind dat erg triest.”

De energietoeslag is hard nodig, want het maandbedrag is met 120 euro ver-

hoogd. „We hadden een contract bij Vattenfall”, legt meneer uit. „Dat gaf nog enigszins vastigheid. Maar het energiebedrijf heeft dat nu losgelaten. En nu hebben we een... hoe heet dat ook alweer buurvrouw?” „Een variabel contract”, zegt Ines. Heel spannend, want wie weet wat de eindafrekening wordt. „Ik hoorde gisteren dat we nog een keer 500 euro kunnen krijgen. Zou dat geld vanzelf komen?”, vraagt meneer Mion aan de verslaggever.

Buurvrouw Ines kent de weg in alle regelingen die er zijn. Zonder haar hulp had het echtpaar de weg naar al die potjes niet gevonden. „Het ziet er hier op het eerste gezicht keurig uit”, zegt Ines. „Maar als je goed kijkt, daar naast je, zie je de gaten in het tapijt. Dat kan toch niet? Deze mensen hebben in geen twintig jaar hun vloerbedekking en meubels kunnen vervangen.”

De buurvrouw heeft met succes een kleine vergoeding weten los te krijgen om in ieder geval nieuw tapijt te kopen.

Sociale woning

Ze probeert ook een woonkostentoeslag te krijgen voor ze. „Het nadeel is dat die altijd tijdelijk is. Eerst voor drie maanden en dan hooguit voor zes of negen maanden.” De gemeente verlangt dan wel dat je op zoek gaat naar een goedkoop huis. En dus staan Alf-

do en Janine op de wachtlijst voor een sociale woning. Krijgen ze geen huurtoeslag voor hun huidige flat dan? „Nee, dat kan niet”, vertelt Alfredo. „Onze huur is te hoog om toeslag te krijgen, dus die moeten we helemaal zelf betalen. Maar ja, wij kunnen er toch niks aan doen dat de huur ieder jaar weer wordt verhoogd?”

Kinderen

Is het geen optie om aan te kloppen bij de kinderen? „O nee”, zegt Janine resoluut. De hand ophouden bij haar twee kinderen wil ze absoluut niet. Sterker nog, ze houden liever de schijn een beetje op. Want ze willen hun kinderen niet tot last zijn. Gelukkig houdt de buurvrouw goed contact met een van hun dochters, zodat die wel op de hoogte is.

Hoe het nu verder moet? „Het is heel simpel hoor”, zegt Janine. „We krijgen elke maand AOW en dat gaat iedere maand op. Daar houden we niks van over. Maar als ik een paar euro over heb aan het einde van de maand, koop ik een plantje, voor een beetje gezelligheid.” O ja, soms is er wel wat extra's. „Mijn man maakt heerlijke appeltaart. Dat kost haast niks. Zo verwennen we onszelf toch nog een beetje. Dat kan hij goed hoor, wil je een stukje proeven?”

'ALS IK EEN PAAR EURO OVER HEB, KOOP IK EEN PLANTJE'